

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

dette Omraade. Hvad er det for en Tale? Det er vist en Godtkøbstale.

Mon det nu alligevel ikke, naar det kommer til Stykket og man trænger ind til Sagens Kærne, er uholdbart. Selvfølgelig er der kommet visse maaske overflødige Ting hjem i det forløbne Aar, navnlig i den Tid, vi havde den frie Import fra England. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her i Dag. Jeg tager Ansvaret for det, selv om det jo begyndte under den Regering, som vi havde i den glade Sommer 1945, og hvori alle Partier var repræsenteret. Jeg tager Ansvaret for, hvad der er sket, og selvfølgelig er det klart, at jeg den 7. November, da jeg blev Minister, kunde vide alt muligt, og at jeg derfor skulde have drejet Nøglen om med det samme, men det gjorde jeg ikke; jeg kan tilføje, at selv om jeg vidste, at det gik i en vanskelig Retning, vilde jeg alligevel ikke have gjort det, for vi var saa udpumpede paa mange Omraader, at det var naturligt, vi i alle Tilfælde tog noget hjem til Danmark. Men jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem vil fortælle Offentligheden, at blot vi ikke havde faaet Rulleskøjter og visse andre Ting hjem, kunde vi nu disponere uforandret ud i Fremtiden, saa havde vi ikke behøvet at lave Budget for 1947, og hvad dertil hører. (*Hans Hedtoft*: Det har jeg slet ikke sagt!). Det har det ærede Medlem og flere af hans Partifæller sagt ved forskellige Lejligheder. Han sagde maaske ikke lige de Ord i Gaar, men har været inde paa Spørgsmaalet mange Gange, og det tror jeg ikke man kan forlyste den danske Befolkning særlig meget med i det lange Løb. Det er jo givet, at vi ikke kan købe mere til Landet, end vi kan betale for, og det er der heller ingen fornuftige Mennesker, der ønsker — jeg ønsker det i alt Fald ikke.

Det ærede Medlem har en bestemt Kæphest paa dette Omraade, og det er, at Luksusbilkørselen i alt Fald bør standses. Nu fik jeg for øvrigt det Indtryk i Gaar — jeg er ikke vrangvillig stemt over for det ærede Medlem paa noget Punkt —, at det ærede Medlem dog vistnok erkendte, at det ikke er saa let at sige: dér er Skellet, og det er jeg glad for, for det er en af de Ting, der har drillet mig i Overvejelserne paa dette Omraade. Jeg tror, det ærede Medlem ved, at Luksusbilkørselen er i den daarligste Klasse; og det, som vi i Handelsministeriet og de Nævn, der har med det at gøre, har sat ind under denne Klasse, er antagelig et Kvantum paa ca. 2½ Mill. l pr. Maaned; det drejer sig maaske om 2½ Mill. Kr. Jeg ved godt, hvad 100 000 Kr. eller ½ Mill. Kr., som vi kan

spare paa et Punkt og bruge til noget endnu nyttigere, er værd, men Chaufføren og Mekanikeren og mange andre skal jo ogsaa leve, og hvis vi skal prøve at vende tilbage til nogenlunde normale Forhold i vort Land, og det maa vel være muligt engang, saa er det ikke saa lige en Sag at sige stop. Jeg ved ogsaa godt, at det ærede Medlem har fundet ikke noget i Retning af de Vises Sten eller et Kolumbusæg, men en Form, hvorved man kunde tage et vist Irritationsmoment væk, nemlig ved at lade disse Biler klodse op fra Lørdag Middag til Mandag Morgen. Det er en Udvej, den kan vi tage under Overvejelse; jeg har længe vidst, at man har den Ordning i Holland, men jeg er tilbøjelig til at tro, at Bilisten vilde bruge Benzinen de øvrige 5½ Døgn om Ugen.

Det ærede Medlem ved lige saa vel som jeg, at da vi havde nogle Biler opklodset, og da det var en Betingelse, at den lille Ration Benzin, der blev givet, kun maatte bruges til Nyttekørsel, var der vel nok adskillige, som fik det Indtryk, at der var nogen, der brugte denne Erhvervsbenzin ogsaa til at køre til Møder, f. Eks. de Møder, hvor det ærede Medlem holdt Taler ude i Landet; ved saadanne Lejligheder saa kommer der jo Tilhørere, og der kan jo ogsaa være saa store Afstande, at det er rarere at køre i Bil. Om det er Luksuskørsel, ved jeg ikke; jeg er ikke Politi, men jeg har det Indtryk, at Politiet har haft rigeligt at gøre i mange Maaneder. Men Tanken kan tages op, og kan den redde Fædrelandet, kan vi jo standse de 30 000—40 000 Biler og spare de 2½ Mill. Kr.

Det ærede Medlem var meget stærkt inde paa Spørgsmaalet Kødordningen. Vi har fra alle Sider, det tror jeg, jeg tør sige til den danske Rigsdags Ros, det Ønske, at Fordelingen til hele Landets Befolkning, hvad angaar de Artikler, der er Mangel paa og Underforsyning af, sker saa retfærdigt som muligt, og at færrest mulige skal blive forfordelt. Det ønsker absolut Regeringen og absolut ogsaa jeg. Vi har før været inde paa en Diskussion om dette Spørgsmaal, og vi ved, at det er saare vanskeligt med Fordelingen af Levnedsmidler i et udpræget Landbrugsland. Det siger man ogsaa i Kanada og De forenede Stater, og Danmark er vel det mest udprægede Landbrugsland i hele Europa. Man tilsender Statsministeren, den høje Rigsdag og mig den ene Resolution efter den anden, hvori der staar: vi kræver! Ja, hvad er det, vi kræver? Vi kræver mere Kød, vi kræver mere Fedt og Smør, men vi har det jo bedre i Danmark end i praktisk talt noget som helst andet Land.